

## A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a Sebők László Ügyvédi Iroda (felperesi képviselő címe; ügyintéző dr. Sebők László ügyvéd) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek - a Holczer, Jákó & Boross Ügyvédi Iroda (alperesi képviselő címe; ügyintéző dr. Boross Ildikó ügyvéd) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen kártérítés iránt indított perében a Nógrád Megyei Bíróság 2011. március 7. napján meghozott 10.P.20.986/2010/15. számú ítélete ellen a felperes részéről 16. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

### í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 500.000 (ötszázezer) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

### I n d o k o l á s

A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság bíztatási kár, szerződésen kívül, illetve szerződésszegéssel okozott kár megtérítése címén kötelezze az alperest 77.406.125 forint, valamint ezen összeg után „a kár bekövetkeztétől számított” késedelmi kamat megfizetésére, a jóhírneve megsértése miatt saját költségén két országos napilapban, egy helyi lapban és a saját hirdetőtábláján nyílt levél közzétételére, amelyben elismeri a szerződésszegését, a felperessel való együttműködés jogellenes megtagadását, illetve a projekt késedelmére gyakorolt hatását. Ezt meghaladóan kötelezze a szerződésük teljesítésére, így különösen együttműködésre, és ennek keretében az útlejegyzési kérelem visszavonására. Tiltsa el további útlejegyzési kérelmek beadásától és kötelezze olyan nyilatkozatnak a fenti nyílt levélben történő kiadására, mely szerint felhagy minden olyan magatartással, amely az útingatlan megszerzésére irányul.

Tényként adta elő, hogy ...ban üzletközpont létesítését tervezi. A kapcsolódó telekalakítással létrejött 6090/1 helyrajzi szám alatti ingatlanon a beruházás megközelítését lehetővé tévő magánutat kívánt létrehozni, amelyet az alperes a vele kötött településrendezési szerződésben tudomásul vett. Ennek ellenére a későbbiekben kiszolgáló út céljára történő lejegyzés érdekében kezdeményezett eljárást, s utólag kiderült, hogy erre irányuló szándéka már a szerződés megkötésekor is fennállt. A lejegyzési kérelem 2009. május 11-i beadásával így szerződésszegést követett el. Amennyiben a kérelem eredménnyel jár, a felperesi építési engedély érvényét veszti, a beruházás megvalósítása megghiúsul vagy olyan többletköltséggel jár, amely a tárgyi beruházást szolgáló több mint 2 milliárd forint értékű hitel visszafizetését ellehetetleníti. A finanszírozó bank erre tekintettel nem engedi lehívni az utolsó hitelösszeget és az érintettek sem hajlandók szerződéses kötelezettséget vállalni a projekt-ingatlanok bérletére. Az alperes jelenlegi magatartása tehát blokkolja a beruházás megvalósítását, lassan annak megghiúsulását eredményezi. A projekt elhúzódása, illetve a hírnevének sérelme miatt különböző károk érték, így a saját finanszírozásából fizetett banki hitel kamata (23.103.467 forint); a parlagfű irtás költsége (755.000 forint); a várható bérlői összetételre és a szokásos bérleti díjra tekintettel elérhető (elmaradt) bevétel késedelmi kamata (7.344.042 forint). Az alperes szerződésszegő magatartása miatt a projektmenedzsere, illetve ügyvezetője több mint 50 alkalommal ment ...ba. Az utazással, szállással, irodai háttér munkával, a bérlőkkel folytatott tárgyalásokkal kapcsolatos költségekre általános kártérítésként 8.400.000 forintra tartott igényt. Ezt meghaladóan kérte a per benyújtásáig felmerült ügyvédi költség (9.803.616 forint) megtérítését és a késedelem miatt a felé megnyilvánuló üzleti bizalom megrendülése, jóhírnevének sérelme miatt 28.000.000 forint kártérítés megítélését.

Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Állította, hogy nem követett el szerződésszegést, nem vállalt ugyanis kötelezettséget arra, hogy nem indít útlejegyzési eljárást, ami jogszabályon alapuló lehetősége. A felperesnek egyébként tudomása volt az eljárás megindításáról, erre vonatkozó tájékoztatási kötelezettségét nem sértette meg. Jogellenes magatartást tehát nem tanúsított, ezért a kárfelelőssége nem áll fenn. Állította továbbá, hogy a jóhírnév sérelmére alapított kereseti követelést a felperes nem bizonyította.

Az elsőfokú bíróság a kereseti kérelmet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 1.000.000 forint perköltséget.

Tényként állapította meg a felperesnek az üzletközpont létrehozására irányuló szándékát, továbbá a felek között a településrendezési szerződés létrejöttét. Rögzítette, hogy az alperes vállalta a per tárgyát képező ingatlan kiszolgáló út céljára való lejegyeztetését a C. I. felé a cég ingatlanának innen való megközelíthetősége érdekében.

Jogi indokolásában kifejtette, hogy az alperes az üzletközpont létrehozását a településrendezési terv és a helyi építési szabályzat módosításával kifejezetten elősegítette, így bíztatási kár címén felelősség nem terheli. Nem vitásan tudomásul vette ugyanakkor a településrendezési szerződésben, hogy a megvalósítandó utat a felperes saját beruházásában magánútként építi meg, amelyet a közforgalom

számára megnyit. Ezt az álláspontját aztán megváltoztatta, és ez járhatott volna a felperes részére kárban megnyilvánuló hátránnyal, ha ilyen módon az útépités ütemezését gátolta vagy akadályozta volna. A felperes azonban nem bizonyította, hogy konkrét lépéseket tett az útépités megvalósítására, amellyel egyébként az útlejegyzést megakadályozhatta volna. Nem bizonyította továbbá azt sem, hogy az eljárások az üzletközpont építését bármilyen módon akadályozták. A megvalósításhoz szükséges hitelkeret lekötésével rendelkezett, a beruházást megkezdhetette volna, ha annak egyéb törvényi feltételeit biztosítani tudja. Az alperes a településrendezési szerződésben foglaltaknak a településrendezési terv módosításával eleget tett. Az álláspontjának változása, mely szerint a közforgalom számára megnyitandó magánút helyett a közút megépítése szolgálná jobban a településrendezési célokat, önmagában kártérítés alapjául nem szolgálhat, illetve csak akkor, ha a felperes bizonyítani tudja az ezzel okozati összefüggésben ért kárt, ilyen bizonyítást azonban nem ajánlott fel. A jóhírnév sérelmével kapcsolatosan hasonlóképpen nem bizonyította, hogy az út elvételének kezdeményezése romba dönti a beruházást és azt sem, hogy a késedelem bármilyen módon összefüggne az útlejegyzési eljárás kezdeményezésére tett intézkedéssel. A felperes nem is állította, hogy az alperes reá sértő, valótlan tényről állított, híresztelt volna, illetve való tényről hamis színben tüntetett volna fel.

Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, amely elsődlegesen annak hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítására irányult a Pp. 252. § (2), illetőleg (3) bekezdése alapján, másodlagosan pedig az elsőfokú ítélet megváltoztatására és a kereset szerinti marasztalásra irányult.

A Ptk. 6. §-án alapuló kereseti kérelem vonatkozásában arra hivatkozott, hogy a korábban megvásárolt telken a rögzített formában és időintervallumban történt beruházás elhatározása és megkezdése, illetve ennek az üzleti partnerek felé történő vállalása, kommunikációja volt az a magatartása, amelyre őt az alperes magatartása indította és a kár törvényi előfeltételét képezi. Ezekre az alperesi egyeztetések, illetve az útmegvalósítási terv alperes általi írásos tudomásulvételének a hatására került sor.

Hivatkozott arra, hogy az elsőfokú eljárásban igazolta a hitelt nyújtó bank egyértelmű álláspontját, amely szerint az útlejegyzési eljárás folyamatban léte miatt nem biztosítja a beruházáshoz szükséges összeget, vagyis ezen okból ellehetetlenült a kivitelezés. Igazolta a megjelölt bérlok szerződéses szándékát is, amely az útlejegyzési eljárás miatt változott meg, a beruházás egyetlen bevételi forrása pedig éppen a bérleti díj lett volna. Kifogásolta, hogy az ebben a körben előterjesztett okirati bizonyítékaikat az elsőfokú bíróság nem értékelte, figyelmen kívül hagyta továbbá **M. A.** projektvezető meghallgatására irányuló bizonyítási indítványát, és nem mérlegelte az előadását alátámasztó **B-V. M.**-féle tanúvallomást sem.

Kifejtette, hogy az egyes kérelemeket a bíróság nem is vizsgálta megsértve ezzel a Pp. 213. §-át. Álláspontja szerint az alperes pálfordulása miatt kifejezetten elvárható volt tőle, hogy az önkormányzati üléseken részt vegyen, a döntéshozókat tájékoztassa, véleményét írásban kifejtse, jogi képviselőt bízson meg. A

tevékenységének a költsége kárként jelentkezik, az elsőfokú bíróság azonban érdemben ezt sem vizsgálta, a vonatkozó bizonyítási indítványait nem értékelte. A szerződésben vállalt főkötelezettség megvalósítása önmagában nem zárja ki az alperesi szerződésszegést, ha olyan lépéseket tesz, amelynek révén a szerződéssel elérni kívánt célt megghiúsítja. A jogsérelem mind a Ptk. 4. §-a, mind pedig a szerződésben vállalt együttműködési kötelezettség tényleges megsértése kapcsán megállapítható. A szerződés aláírásakor a megegyezés sarkalatos pontja volt az út kialakítása és jogi sorsa; az alperes tudott arról, hogy csak ilyen módon képes a beruházását megvalósítani. Az úttal kapcsolatban tett jóváhagyás utólagos egyoldalú megváltoztatása ezáltal szerződésszegésnek minősül különösen azért, mert a szerződés kifejezetten erre a jóváhagyásra tekintettel jött létre. Önmagában az, hogy a hatályos jogszabályok alapján az alperesnek joga van lejegyzési eljárást indítani, nem jelentheti azt, hogy a felek viszonylatában egy ilyen eljárás megindítása jogszerű, illetve szerződésszerű lenne.

A fentieket meghaladóan a Ptk. 277. § alapján a szerződés teljesítésére is kérte kötelezni az alperest, ezt a kereseti kérelmét azonban az elsőfokú bíróság a Pp. 213. § (1) bekezdésében foglaltak ellenére érdemben szintén nem vizsgálta. Az ítélet a szerződésszegés vonatkozásában nem tartalmaz egyértelmű rendelkezést, csak az alperesi álláspont megváltoztatásának a tényét rögzíti.

A jóhírnév sérelmére alapított kereset kapcsán igazolta, hogy a megítélése a bérleti piacon negatívan változott a közte és az alperes között kialakult vita folytán, illetőleg azért, mert ezen vita miatt nem tudta az ígéreteit teljesíteni. Ezzel összefüggésben rendszeresen szerepelt a sajtóban, és az ügyfelei azt látták, hogy a projekt megvalósítása, ígéreteinek betartása meghaladja a képességét, ez pedig a róla alkotott képet negatívan befolyásolta.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult lényegében annak helyes indokai alapján.

Állította, hogy nem titkolta el az úttal kapcsolatos szándékát, amely mindig is arra irányult, hogy az közútként kerüljön forgalomba helyezésre. A felperes előtt ismertek voltak a tervei, így semmilyen magatartásra nem kényszerítette. Akkor indította meg a lejegyzési eljárást, amikor nyilvánvalóvá vált számára, hogy a felperes az út megépítésére és a közforgalom részére történő megnyitására vállalt kötelezettségének nem tesz eleget. Amikor újabb ígéretet kapott erre a felperestől (2008. november), a lejegyzési eljárást megszüntette, és csak akkor indította meg ismét, amikor egyértelművé vált, hogy a felperes képtelen a fejlesztés megvalósítására és az út kiépítésére. Útlejegyzési jogosultsága jogszabályon alapul, ezért nem minősülhet szerződésszegésnek, erről hatályosan nem is mondhat le. Állította továbbá, hogy az út lejegyzése esetén a felperesnek az építési engedélyét nem kell módosíttatnia. A lejegyzési eljárással a beruházás nem szenved sérelmet, a felperes az utat teljes mértékben használhatja figyelemmel arra, hogy azt közútként vállalta megnyitni. Menteseül ugyanakkor a kialakítás és az üzemeltetés költségeinek viselése alól. Hivatkozott az alperes arra is, hogy az útlejegyzés esetén a felperes kártalanítást kapna, ez pedig megfelelő fedezetet jelentene a bank részére. Értelmezhetetlen továbbá a beruházás megvalósításának késedelmére alapított egyéb kártérítési igény, így a fűnyírési és egyéb költségekre,

továbbá az elmaradt bevételre vonatkozó követelés. A felperesnek ugyanis sem hitelszerződése, sem bérleti szerződése nincs az adott projektre, és ezeket a költségeket igazolnia is kellene. Nem bizonyította ezt meghaladóan a jóhírnév megsértéséből eredő kárát sem.

Az elsőfokú ítéletnek jogerőre emelkedett rendelkezése nem volt, ezért azt az ítéltábla teljes terjedelmében vizsgálta felül.

A fellebbezés alaptalan.

A felperes fellebbezési kérelme hatályon kívül helyezésre is irányult. Az ítéltábla elsődlegesen ezt vizsgálta, mert ennek megalapozottsága esetén az elsőfokú ítélet érdemi felülvizsgálatára nem nyílik lehetőség. A felperes a hatályon kívül helyezés okát abban jelölte meg, hogy az elsőfokú bíróság a Pp. 213. §-ának (1) bekezdésében foglaltakat megsértve az ítéletével nem döntött valamennyi kereseti kérelem vonatkozásában. Ezzel szemben megállapítható, hogy az elsőfokú ítélet pontosan és részletesen rögzítette a kereseti kérelmeket és a határozat indokolása alapján a keresetet elutasító rendelkezése valamennyi kérelemre kiterjed. Egyértelműen állást foglalt abban a kérdésben, hogy az alperes nem követett el szerződésszegést, illetőleg az eljárása nincs okozati összefüggésben a felperes által megjelölt kárral. Figyelemmel arra, hogy a kárfelelősség feltételei konjunktívak, az okozati összefüggés hiányára utalás miatt a további feltételek fennállásának vizsgálata nem volt szükséges. Az elsőfokú ítélet a Ptk. 277. §-ára alapított, a szerződés teljesítésére irányuló kereseti kérelmek vonatkozásában kétségtelenül nem tartalmaz részletes és kifejezett indokolást, azonban a határozat 5. oldalának negyedik és ötödik bekezdéséből egyértelmű, hogy az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az alperes a szerződéses kötelezettségének eleget tett, amiből nyilvánvalóan az következik, hogy a szerződés teljesítésére nem kötelezhető. Az indokolásból tehát megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság a döntését mire alapította, ezért az indokolásbeli hiányosságok nem vezethetnek az ítélet hatályon kívül helyezésére.

Az elsőfokú ítélet érdemi vizsgálata körében az ítéltábla elsődlegesen kiegészíti a megállapított tényállást az alábbiakkal.

A felperes 2007. március 7-én kérte a településrendezési terv módosítását. 2007 májusában egy tanulmányterv készült a ... út ... szám alatt tervezett bevásárlóközpont kialakítása folytán a településrendezési terv módosításához, amellyel kapcsolatosan 2007. december 14-én a ... Tervtanács állásfoglalást adott ki.

2008. február 4-én az alperes és a **C I S Kft.** elvi megállapodást kötött egymással, amelyben az alperes vállalta, hogy a jelen per tárgyát képező ingatlant kiszolgáló út céljára lejegyzí, így lehetővé válik az érintett ingatlanok közlekedési kapcsolata a fő közlekedési úttal. Ezt követően, 2008. június 3-án kötötték meg a peres felek a településrendezési szerződést, amelynek 1. pontja értelmében az alperes azt vállalta, hogy a megjelölt helyrajzi számú „területeket érintően az ott tervezett

kereskedelmi-szolgáltató besorolású terület beépítési vonalának, az ingatlanokon keresztül vezető felsőszánaspusztai T...-patak meder áthelyezésének, a tervezett szervízút területe leválasztásának megváltoztatásához a településrendezési terv módosítása céljából a településrendezési eljárást megindítja". A felek a 6. pontban rögzítették, hogy a kezdeményező felperes ingatlanain kialakítandó szervízút - amely közforgalom számára megnyitott magánút - költségei és a R... úti környűrhöz való útcsatlakozás költségei a kezdeményezőt terhelik.

A felperes által a magánútra kért építési engedély 2009. február 2-án, a beruházás első ütemére kért építési engedély május 15-én emelkedett jogerőre.

2009. április 29-én az alperes megállapodást írt alá a C I S Kft-vel, amelyben ismételten vállalta, hogy a szabályozási tervben kijelölt részen történő közforgalmú út kiépítéséhez szükséges területet lejegyzi, lehetővé téve ezzel a másik fél számára az út megépítését. Az út kialakításának költségeit a **C I S Kft.** vállalta, amely már 2008. december 30-án útlejegyzési eljárást indított a ..., .../. helyrajzi számú terület vonatkozásában. A kérelmet a ... Regionális Államigazgatási Hivatal 2009. február 16-án elutasította. Ezt követően a felperes 2009. május 11-én kapott értesítést a kiszolgáló út céljára történő lejegyzés iránt az alperes által indított eljárásról. Ezen eljárás 2009. november 9-én megszüntetésre került. Az alperes az útlejegyzés iránti kérelmet 2010 májusában ismételten előterjesztette, a kérelmét a ... Megyei Közigazgatási Hivatal 2010. november 15-én kelt, nem jogerős határozatával elutasította.

A felperes az út, illetőleg a tervezett bevásárlóközpont megépítését mind a mai napig nem kezdte meg.

Az így kiegészített tényállás alapján az elsőfokú bíróság döntése érdemben helyes, annak indokolását azonban az ítéletábla az alábbiak szerint pontosítja, illetve részben módosítja.

A felperes keresete részben vagyoni kárának a megtérítésére irányult, amelynek a körében hivatkozott a biztatási kár, a szerződésszegéssel okozott kár, illetőleg a szerződésen kívül okozott kár szabályaira; másrészt személyhez fűződő jogainak megsértése miatt nem vagyoni kártérítést, illetőleg elégtétel adását kérte; harmadsorban pedig az alperessel kötött szerződés teljesítésére irányult a követelése.

A Ptk. 6. §-a szerinti biztatási kár olyan szubszidiárius jellegű jogcím, amelynek alkalmazására csak akkor nyílik lehetőség, ha a felek között szerződéses jogviszony nem áll fenn. Nyilvánvalóan a Ptk. szerződésen kívüli károkozásra vonatkozó szabályai is csak akkor alkalmazhatóak egy adott magatartás tekintetében, ha arra nézve a felek között nem jött létre megállapodás. A felperes vagyoni kárigénye ebből kifolyólag a Ptk. 6. §-a, illetve a 339. § (1) bekezdése alapján nem lehet megalapozott. A jelen esetben a felperes maga is az alperessel megkötött településrendezési szerződésben írtakra hivatkozott, vagyis a Ptk. 318. §-án keresztül alkalmazandó 339. § (1) bekezdése alapján azt kellett érdemben vizsgálni a perben, hogy az alperes megszegte-e a szerződést, és ezzel okozott-e kárt a felperesnek.

Az ítéltábla egyetért az elsőfokú bírósággal abban, hogy az alperes szerződéses kötelezettségét a megállapodás 1. pontja tartalmazza. Ennek értelmében szolgáltatása a településrendezési terv módosítása céljából a településrendezési eljárás megindítása volt összhangban az épített környezet alakításáról és védelméről szóló 1997. évi LXXVIII. törvény (Étv.) 30/A. §-ának (3) bekezdésében foglaltakkal. Az alperes a fenti vállalásának a felperes által sem vitatottan eleget tett. A megállapodás 6. pontja, amely a szervizút közforgalom számára megnyitott magánútként való kialakítását, illetőleg a felperesi költségviselést rögzíti, az alperes vonatkozásában kifejezett kötelezettségvállalást nem tartalmaz. Alappal hivatkozott viszont a felperes arra, hogy az alperest együttműködési kötelezettség terhelte részben a szerződés 13. pontja alapján, részben pedig a Ptk. 205. §-ának (3) bekezdése alapján a szerződés megkötése, valamint a Ptk. 277. §-ának (4) bekezdése alapján a teljesítése során. Ezen együttműködési kötelezettségét sértette meg azzal, hogy nem tájékoztatta a felperest a C I S Kft.-vel kötött megállapodásban vállaltakról, a településrendezési szerződéssel is érintett útingatlan kiszolgáló út céljára történő lejegyzésének kezdeményezésére irányuló szerződéses kötelezettségéről. Nem mentesítheti az alperest az, hogy a felperes esetlegesen tudott azon tervekről, javaslatokról, amelyek a lejegyzéssel voltak kapcsolatosak, mert ezek korábbi, a szerződésük megkötését megelőző elképzelések voltak. A településrendezési szerződés 6. pontja a közforgalom számára megnyitandó magánút létrehozását és annak költségviselését egyértelműen rögzíti, ettől eltérő alperesi álláspontot nem tartalmaz, ezért a felperes alappal feltételezhette, hogy a korábbi elképzeléseit az alperes már nem tartotta fenn. A fentiekből következően az alperes nem a településrendezési szerződésben meghatározott konkrét kötelezettsége elmulasztásával, hanem a szerződés megkötése és teljesítése során az együttműködési, ezen belül pedig a tájékoztatási kötelezettsége megsértésével szegte meg a szerződést. A perben ezért azt kellett vizsgálni, hogy e szerződésszegéssel okozati összefüggésben keletkezett-e a felperesnek kára.

A felperes a projekt késedelme kapcsán első kártételként az általa felvett banki hitel kamataira tartott igényt. A kamatfizetési kötelezettsége azonban a hitelszerződés alapján szükségszerűen, az alperes jogellenes magatartásától függetlenül fennállt. A kamatokat bármilyen forrásból fizeti is, a saját vagyona terhére kellett teljesítenie, így az ezen a címen a jogosultnak kifizetett összeg a Ptk. 355. §-ának (4) bekezdése szerint nem minősül kárnak.

A parlagfű irtásával kapcsolatos követelését a felperes három számlával támasztotta alá. Ezekből megállapítható, hogy két alkalommal 2008-ban történt kaszálás, amelyeknek a költsége nem függhet össze az alperes szerződésszegésével, mert az útépitést a felperes csak 2009. február 2-án - az építési engedélyének a jogerőre emelkedése - után kezdhette volna meg. Az ezt megelőzően történt gyomirtás az ingatlan tulajdonosának karbantartási kötelezettségébe tartozik, annak költsége nem hárítható át az alperesre (Ptk. 99. §), hiszen nem a károkozó körülmény folytán bekövetkezett kárról van szó (Ptk. 355. §

(4) bekezdés). A harmadik számla 2009-es teljesítést igazol, azonban tartalma szerint egy műszaki mérnöki szolgáltatás ellenértékét tartalmazza, ezért a parlagfű irtásra vonatkozó költséget nem bizonyítja.

A felperes kárként tartott igényt az elmaradt bevétele késedelmi kamatára. (Ezt a követelését az elsőfokú ítélet hibásan rögzítette az elmaradt bérleti díj iránti igényként.) Egy meg nem valósult beruházás vonatkozásában azonban csak feltételezésekre lehet támaszkodni abban a körben, hogy a felperes mekkora területre, milyen bérleti díj mellett, hány bérlővel tudott volna megállapodásokat kötni, így már az elmaradt vagyoni előny sem igazolható. Ha pedig a felperes vagyoni előnytől - igazolható módon és mértékben - nem esett el, akkor e vagyoni előny késedelmi kamatának kárként való érvényesítése eleve kizárt. A Ptk. 355. §-ának (4) bekezdése szerinti kár ugyanis nem következhetett be.

Az alperesi szerződésszegés miatti eljárások költségét a felperes általános kártérítésként igényelte és arra hivatkozott, hogy utazási, illetve irodai munkával kapcsolatos költségei merültek fel.

A Ptk. 359. § (1) bekezdése, illetőleg a PK 49. számú állásfoglalás alapján általános kártérítés megfizetésére a károkozásért felelős személy akkor kötelezhető, ha a kár mértéke pontosan nem számítható ki. Ennek megállapításához azonban az szükséges, hogy a bíróság előzetesen minden rendelkezésre álló és célravezető bizonyítást lefolytasson a kár felderítése végett. A kár bekövetkeztét tehát bizonyítani kell. Erre csak akkor nyílt volna lehetőség, ha a felperes ezen kárigényét részletesen kidolgozza, pontosan megjelöli, hogy az alperesi szerződésszegés miatt milyen utazásokra, illetőleg milyen irodai munkára került sor. Részletes tényelődás, illetve az ebben a körben felajánlott bizonyítás hiányában a bíróság általános kártérítésre az alperest nem kötelezhette. Ehhez hasonlóan a felmerülő ügyvédi költségek tekintetében az alperesnek szintén igazolnia kellett volna, hogy a megjelölt megbízási díjak az alperes szerződésszegő magatartásával okozati összefüggésben merültek fel. Ezen kötelezettségének azonban nem tett eleget, így az ügyvédi díj kifizetése és az alperes szerződésszegő magatartása között az okozati összefüggés nem állapítható meg.

A fentiek alapján az alperes szerződésszegő - az együttműködési kötelezettséget sértő - magatartásával okozati összefüggésben bekövetkezett felperesi kár nem volt megállapítható, ezért helyesen döntött az elsőfokú bíróság, amikor a felperes vagyoni kár megtérítése iránti igényét elutasította.

A felperes személyhez fűződő jogainak megsértése miatt elégtételt, illetőleg kártérítést követelt. Helyesen hivatkozott arra, hogy a Ptk. 78. § -ának (2) bekezdésében foglalta-kon túl a jóhírnév sérelme más magatartások megvalósítása folytán is bekövetkezhethet. Az alperes részéről a szerződésből eredő együttműködési kötelezettség megsértése azonban önmagában a jóhírnevét nyilvánvalóan nem érintette. A felperes olyan többlettényállási elemet, amely közvetlenül az alperes magatartásával okozati összefüggésben a személyhez fűződő jogának sérelmével

járt, nem jelölt meg, ezért a személyiségi jogsértésnek a Ptk. 84. §-ában meghatározott objektív és szubjektív jogkövetkezményei nem alkalmazhatók.

Végül a szerződés teljesítésére irányuló kereseti kérelem a fentiekben is kifejtettek szerint azért nem vezethetett eredményre, mert az alperesnek nem volt olyan kifejezett szerződéses kötelezettsége, amelyet megsértett volna. A megállapodásban értelemszerűen nem vállalhatta az útlejegyzési kérelem visszavonását, és nem is mondott le az útlejegyzési kérelem beadásáról, így e magatartások vonatkozásában marasztalásnak nem lehet helye még a tájékoztatási kötelezettség megsértése esetében sem.

A fentiek alapján az ítéletábra a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése szerint az elsőfokú bíróság érdemben helyes ítéletét részben eltérő indokolással helybenhagyta.

A Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján kötelezte az eredménytelenül fellebbező felperest az alperes részére a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-ának (2) és (5) bekezdése alapján megállapított, ügyvédi munkadíjból álló perköltség megfizetésére.

Budapest, 2011. november 16.

. Szabó Klára s.k.  
a tanács elnöke

. Sándor Ottó s.k.. Csordás Csilla s.k.  
előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül: